

Позитивний вплив на показники м'ясо-сальної продуктивності мало зниження рівня годівлі тварин з трьох до шести місяців. При цьому вихід м'яса порівняно з контрольною групою збільшувався на 0,6-1,7%.

Група	Період обмеження рівня годівлі, міс.	Кількість голів	Жива маса при постановці на відгодівлю, кг	Жива маса при знятті з відгодівлі, кг	Тривалість відгодівлі, днів	Вал приросту, кг	Середньодобовий приріст, г	Вміст в тушах, %		
								М'яса	Сала	Кісток
I	-	15	16,8	100	131	83,0	633,7	56,2	33,1	10,7
II	2-3	15	17,1	100	127,8	82,9	648,5	56,6	32,1	11,3
III	3-4	15	16,6	100	138,8	83,4	600,7	56,8	32,4	10,8
IV	4-5	15	17,3	100	142,8	82,7	579,2	57,4	31,7	10,9
V	5-6	15	16,9	100	150,2	83,1	553,4	57,9	30,7	11,4

Проте, разом із покращенням м'ясності туш виросла тривалість відгодівлі на 7,8-19,2 дня, понизилася енергія росту на 33,0-80,3 г.

В іншому досліді, при зниженні рівня годівлі в період від 70 до 100 та від 70 до 120 кг дозволяло одержувати відповідно на 2,7 та 1,0% більше м'язевої тканини, ніж в контрольній групі. В той же час загальна тривалість відгодівлі зросла на 8,2-18,9 днів.

Слід сказати, що використання цього методу від 120 до 140 кг не мало позитивного впливу на загальний вихід м'язевої тканини по досягненні свинями забійної кондиції.

Таким чином, проведені дослідження показали, що зменшення надходження поживних речовин покращувало вміст м'яса в тушах свиней лише в період інтенсивного формування живої тканини.

В інші вікові періоди це збільшувало тривалість відгодівлі та здорожувало вироблену продукцію.

УДК 636.3.082.26

С.А.МАХНЬОВА

ВПЛИВ СХРЕЩУВАННЯ НА ПІДВИЩЕННЯ БАГАТОПЛІДНОСТІ ТА ПОКРАЩАННЯ ПРОДУКТИВНИХ ЯКОСТЕЙ СМУШКОВИХ ОВЕЦЬ

Інститут тваринництва УААН

Одним з головних завдань у смушковому вівчарстві є підвищення плодючості, бо це сприяє збільшенню чисельності поголів'я та виробництва продукції.

З метою підвищення плодючості та смушкових якостей у д/г "Чувиріне" Вовчанського району Харківської області здійснювали "прилиття крові" каракульських баранів асканійського багатоплідного типу, при цьому отриманих помісей використовували у реципральному схрещуванні. Досліди

проводилися на ягнятах, отриманих від підбору помісних сокільських баранів та чистопорідних маток, помісних маток та чистопорідних баранів, а також чистопорідних тварин.

Плодючість сокільських маток склала 116%, при схрещуванні з помісними баранами вона зросла до 117%, а при реципрокному схрещуванні з помісними баранами вона досягла 132%. Це може служити підтвердженням спадкової зумовленості та ефективності селекції на підвищення плодючості.

Дуже важливим показником, що свідчить про розвиток ягнят, служить жива маса, яка враховувалася при народженні та відбивці. Якщо при відбивці розрізнення були незначними, то різниця за живою масою при народженні у ягнят від помісних та чистопорідних баранів склала 0,97 кг, тобто помісні тварини були більш вгодованими, що і визначило їх більш високу життєздатність.

Така ж картина спостерігається і за показниками продуктивності. Вихід ягнят з бажаним середньосірим відтінком склав 44% у ягнят від помісних баранів, 52% – від помісних маток та 41% – від чистопорідних. Крім того, помісні тварини мають більш урівнене забарвлення смушка – 63 та 53% відповідно. Отже, помісні тварини відрізняються від овець місцевої популяції і мають більш високі продуктивні якості.

Таким чином, з зростанням підвищення кровності каракульських баранів асканійського багатоплідного типу підвищується генетичний потенціал виявлення плодовитості та продуктивних якостей, і в зв'язку з цим є підстави вважати, що селекція на багатоплідність дозволить створити стада овець, що будуть мати природне багатопліддя і гарні продуктивні якості.

УДК 636.2.082.4.034

В.В.МИРОСЬ, І.Г.БАБАРИКА

ВПЛИВ ПРИРОДНОГО ДОБОРУ НА ПРИСТОСОВАНІСТЬ МОЛОЧНОЇ ХУДОБИ ДО УМОВ ОТОЧУЮЧОГО СЕРЕДОВИЩА

Інститут тваринництва УААН

Уява про те, що природа організму, його будова і фізіологія поведінки в середовищі є концентратом історично обумовленого зв'язку багатьох поколінь з їх умовами існування, сформувалося давно (Ч.Дарвін, 1896; Р.А.Дворянкін, 1964; П.Ф.Рокицький, 1969; Н.В.Тимофеев-Ресовський, А.В.Яблоков, Н.В.Глотов, 1973 та інші). Тому чисельні дослідники вважають, що від батьків нащадками успадковуються не тільки генетична основа формування ознаки, а і норма реакції організму на середовище. Під нормою реакції розуміється пристосованість, тобто відповідність особливостей генотипа середовищу існування живого організму.

В процесі еволюції (або селекції) змінюються як кількісні характеристики спадковості, так і середовищні фактори, внаслідок чого повна відповідність між якістю генотипів і умовами середовища – явище дуже рідкісне (А.П.Полковникова, 1992).

Порушення такої відповідності в теперішній час стало більш помітним